

Arrest

**nr. 69 245 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- asielbeleid van 26 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juni 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 juli 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt betekend op 18 augustus 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. De standaard medische getuigschriften dd 02.01.2011 en 13.05.2011 tonen geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending van "de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)."

Verzoekster betoogt als volgt:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

Op 16.06.2011 diende verzoekster een regularisatieaanvraag in om medische redenen met als bijlagen aan zijn verzoekschrift:

- 1. kopie van de paspoort van verzoekster*
- 2. medisch vragenlijst*

Voor de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, moeten er drie punten vervuld zijn, zoals vermeld in paragraaf 3 van de Wet.

Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet houdt in dat:

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

- 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief hij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;*
- 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in , 2, derde lid, niet bevat;*
- 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd hij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;*

De drie punten die vermeld zijn in de wet, zijn door verzoeker nageleefd.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In haar eerste middel poneert verzoekster een schending van art. 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt

van het materieel recht, en daarbij blijf geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994. Arr. R. v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in het wetsartikel waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. ur. 60,751, 4.7.1996, TBP, 1996. 698). terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft. naar analogie. Cass.. 101 1979. Arr. C'ass. 1978 79. 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993. Arr. RvSt. 1993 zp Antwerpen 166 1998 JF 1998 693 Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt. is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregel waarvan zij de schending opwerpt. zodat het eerste middel in rechte faalt. Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoeksters uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekster stelt zonder meer dat haar aanvraag wel degelijk zou voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden. In tegenstelling tot verzoeksters vage uiteenzetting, werd door de gemachtigde nochtans vastgesteld dat het medische getuigschrift geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van de ernst van de ziekte of de noodzakelijk geachte behandeling.

Artikel 9ter §3, 3° van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 stipuleert dat:

3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat,

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2. derde lid, niet bevat;

3 indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, I 2, 10 tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Terwijl conform art. 9ter, 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift dient te voldoen aan de volgende voorwaarden:

'Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar 2raad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat het medische getuigschrift 'aan verzoekster de graad van ernst niet vermeldt.

Deze vaststelling wordt niet betwist door de verzoekende partij. de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid heeft dan ook terecht geoordeeld dat het door verzoekster voorgelegde medische getuigschrift niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in art 9ter, I. vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont geen schending aan van art. 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. De Raad merkt op dat verzoekster hoofdzakelijk een theoretisch betoog voert, waarbij ze poneert "De drie punten die vermeld zijn in de wet, zijn door verzoeker (sic) nageleefd maar hiermee toont ze

niet aan in welke mate de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5 In een tweede middel werpt verzoekster de schending “van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SLETENS, L.P. en BOES. M., administratief recht. Leuven. ACCO. 1990, 31)’.

Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v St., REESKENS. nr. 20.602, 30 september 980, R.W. 1 982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet al de stukken die aan de regularisatieaanvraag van verzoeker waren toegevoegd in acht genomen.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS. nr. 21.037, 17 maart 1981 en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.6. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In haar tweede middel poneert verzoekster een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster stelt in haar tweede middel dat de bestreden beslissing zou tekort komen aan de zorgvuldigheidsplicht, doch blijft volkomen in gebreke aan te tonen om welke reden de beslissing tekort zou komen aan deze zorgvuldigheidsplicht.

Een eenvoudige lezing van het getuigschrift toont aan dat wel melding wordt gemaakt van de ziekte, doch nergens melding wordt gemaakt van haar graad van ernst.

Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de Staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 53 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 53 Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Verzoeksters tweede middel kan niet worden aangenomen.”

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.8. Andermaal stelt de Raad vast dat verzoekster hoofdzakelijk een theoretisch betoog voert, waarbij ze poneert: *“De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet al de stukken die aan de regularisatieaanvraag van verzoeker (sic) waren toegevoegd in acht genomen.”*

2.9. Met dergelijk weinig geconcretiseerd betoog toont verzoekster geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Het komt de Raad niet toe om ten behoeve van verzoekster dit middel verder concreet uit te werken.

2.10. Waar verzoekster aanvoert dat verwerende partij haar *“direct en persoonlijk”* om inlichtingen had moeten vragen, wijst de Raad erop dat verzoekster in deze zelf de nodige inlichtingen moet verschaffen en een medisch getuigschrift moet overmaken dat de in artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vermeldingen bevat. Er kan in deze van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij contact opneemt met verzoekster indien ze vaststelt dat de overgelegde medische getuigschriften niet de noodzakelijke inlichtingen bevatten. Voor zover verzoekster doelt op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting is het zo dat volgens de rechtspraak van de Raad van State de hoorplicht inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; zie ook I. OPDEBEEK, *“De Hoorplicht”*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De beslissing van de verwerende partij om de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA